

גיליון מס' 18

פרשת "ויקהל"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

אפס סיכויים?

לפני כחמש שנים נתבקשתי לקדש זוג, באחד מהאולמות בצפון הארץ. מיד לאחר סידור החופה והקידושין, ניגש אלי יהודי, וביקש שאברך את אחיו שחולה במחלה הידועה. כמובן, שהסכמתי בשמחה וניגשתי אל אחיו שהיה נראה ממש על סף שערי המוות, ובקושי פקח את עיניו. בירכתי אותו מעומק ליבי שהבורא יתברך ישלח לו רפואה שלימה. ובתוכי הרגשתי שזה חסר סיכוי חלילה, וזאת מפני מה שראו עיניי, ולפי ההיגיון שהורגלתי בו.

לאחר כמה רגעים הבנתי שהברכה לא תועיל כלל. וכמו כן הבנתי עד כמה הידיעה שלי ביכולתו של הבורא חסרה. שהרי הבורא הגדול והנורא מחייה ברגע זה מיליארדים של מערכות גוף שונות שהמערכת החיסונית שלהם מרפא אותם בכל רגע מכל מיני חיידקים, ותאים סרטניים. יוצר כל יום מיליונים של ילדים חדשים שבאים לעולם. האם חלילה חסרה לו היכולת יכולת לרפואת את היהודי העומד מולי. באותו רגע נזכרתי במה שלימדוני רבותינו. "תפילה בלי כוונה הרי היא כגוף בלי נשמה". ואף במה שאמר חזקיהו מלך יהודה לישעיה הנביא כשהודיע לו שהוא עומד למות, כך מקובלני מבית אבי אבא (דוד המלך) "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם להורגו אל יתייאש מן הרחמים".

יצאתי לחצר האולם ודיברתי עם השם יתברך ואמרתי לו בלשוני שלי: אבא שבשמיים אני יודע שאתה יכול לרפאות את כל החולים בעולם ברגע זה ממש, ואפילו אם בשכלי הקטן איני מסוגל להבין ולראות את זה, אני יודע שאתה "כל יכול". וכך חזרתי על זה כמה וכמה פעמים, עד שהרגשתי שאני מאמין במה שאני מתפלל ונכנסתי לאולם וניגשתי ליהודי החולה וביקשתי לברכו שוב.

ביטחון עד היכן?

מקרה נוסף שעורר אותי להבין שקודם שאנחנו מתפללים אנחנו צריכים לדעת בידיעה אמתית וגמורה שבידו של הבורא יתברך למלא את בקשתנו ללא קושי כלל. ניגש אלי אברך וסיפר לי על המצב הכלכלי הגרוע, עד שהגיע ממש לחוסר בפת לחם. האברך סיפר לי שרעייתו מרוויחה בחודש כאלפיים ש"ח והוא מקבל מלגה ככולל על סך אלף ושמונה מאות ש"ח וכל ההכנסות שלהם יחידיו, בקושי מכסות את השכירות והוצאות החשמל, המים והמיסים עד שלא נשאר להם כסף לאוכל, וביקש ממני עצה וברכה. שאלתי אותו האם אתה מאמין שבחודש הבא תרוויח עשרת אלפים ש"ח? מיד עלה לו חיוך על פניו ואמר "איך בדיוק אני ארוויח סכום כזה?"

השבתי לו, גם אם אתפלל עליך יומם ולילה, אם אתה לא מאמין ביכולתו של הבורא לשלוח לך את הכסף, ללא הגבלה כלל, הרי התפילות הם לשווא. אז הצעתי לו, להיכנס לחדר שיהיה בו לבד, ויצעק מאה פעמים "השם הוא כל יכול", ובכל פעם שיצעק ידמיין במחשבתו איך שהקב"ה זן ומפרנס מיליארדים של חיות על פני תבל כמו שנאמר "פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון" ואם השם יתברך מסדר לפיל כל כך הרבה מזון ביום, גם לך הוא יכול לשלוח.

לאחר כמה ימים חזר אליי האברך, ואמר שעכשיו הוא מאמין שהשם יכול לשלוח לו פרנסתו בשפע. אז ברכתי אותו מעומק ליבי שישלח לו הבורא יתברך פרנסתו בשפע. אני הרגשתי בליבי שעכשיו הוא מאמין שהבורא יכול הכול. עוד באותו חודש ריחם עליו הבורא יתברך וקיבל אותו אברך הצעה לתפקיד תורני חשוב, שפטר לו את בעיית הפרנסה.

המפתחות בידיים שלך

על פי דברים אלו אפשר להסביר את הפסוק "ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו" (שמות יד, טו') לאחר שמשוה רבנו צועק אל השם להציל את עם ישראל שעמדו לפני ים סוף, כשהמצריים רודפים מאחור להורגם, עונה לו הבורא יתברך "מה תצעק אלי" לכאורה נשאלת השאלה הרי יהודי שנמצא בעת צרה הדבר שמתבקש ממנו ביותר הוא לצעוק להשם. אם כן מדוע השם יתברך עונה למשה בלשון "מה תצעק אלי"? היה צריך לענות לו "קיבלתי את התפילה" דבר אל בני ישראל ויסעו. אפשר להסביר את הדבר על פי המדרש המכילתא דרשב"י בפרשת בשלח, שבאותו העת עם ישראל נחלק לארבעה כתות, כת אחת אמרה "נשוב למצרים ונכנע" כת שנייה אמרה "נפיל עצמנו למים ונמות" כת שלישית אמרה "נערוך מלחמה נגד המצריים והרביעית אמרה "נצרח כנגד המצריים אולי ייבהלו ויברחו".

הצד השווה שבכולם שלא האמינו בבורא יתברך שיקרע להם את הים, והם יעברו בים בכתוך היבשה, ולכן ענה הקב"ה למשה "מה תצעק אלי" לא תעזור תפילה אם הם לא מאמינים ביכולת שלי להציל אותם בדרך ניסית, "דבר אל בני ישראל ויסעו" אם רק יראו לי שהם מאמינים ויכנסו לתוך הים או אז אקרע להם את הים, ובאמת רק בשעה שקפץ נחשון בן עמינדב למים והגיעו המים עד לאפו וצעק "הגיעו מים עד נפש", אז קרע הבורא יתברך את הים לשניים עשר חלקים. נמצינו למדים, שקודם כל בקשה או משאלה, אנחנו צריכים לתת כוח לבורא יתברך כמו שנאמר "תנו עוז לאלוקים" ואיך בידנו הנבראים הקטנים לתת כוח לבורא הכול יכול? על ידי שנאמין בו שהוא יכול הכול.

אפשר להסביר הדבר בדרך למשל אדם גדול ממדים שעומד באמצע הרחוב ומתחנן בפני ילד קטן שיעזור לו להניע את רכבו כמובן שמסביבו מתקהלים קהל רב להבין את פשר הדבר שגבר כל כך חסון צריך את עזרתו של ילד קטן שכזה, עד שמתברר לכולם המפתח בידו של הילד, בלעדי לא יכול הגיבור להניע את רכבו, כך בדיוק השם יתברך שהוא שליט בעולמו ואין לו קושי לעשות בעולמו כרצונו, אבל נתן את המפתח להצלחה בידו, אם נאמין ביכולת שלו לעשות עבורנו "הכל" רק אז ימלא משאלות ליבנו.

ועל פי זה יובן מאמר חז"ל "קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף" ועוד מאמר חז"ל "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף" לכאורה הדבר תמוה וכי יש משהו שקשה לקב"ה לעשות? אלא הקושי נובע מהאדם עצמו שחושב בליבו איך אתפרנס, הרי אין לי שום מקצוע נחשק, אני לא מכיר אף אחד שיכול לסדר

המשך מאמר בעמוד האחרון

זמני כניסה ויציאת השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
17:22	17:24	17:22	17:24
18:13	18:16	18:14	18:15
18:54	18:57	18:55	18:56
בירושלים: לנדהגים 40 דקות 17:04			

לעילוי נשמת
שרה בת נרקיס ע"ה

לרפואת
מלכה בת ווסינה

לרפואת
נתן יעקב בן לויזה

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 12,000 עותקים

שאלות ותשובות

ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

שאלה: האם מותר לקלוף פרות וירקות על ידי מקלף בשבת?

תשובה: פרות וירקות שנאכלים יחד עם קליפות, בודאי שמותר לקלפם בשבת שהרי בשו"ע ס' ש"ט סעי' כתב שכל דבר שנאכל או נשתה יחד עם הפסולת שלו, מותר לסננו בשבת וכך גם לגבי הירקות.

ואף פרות שאינם נאכלים יחד עם קליפתם יש להתיר לקלפם בשבת שהרי הקולפן אינו מוריד את הקליפה לבדה אלא מוריד יחד עימו מגוף הפרי, ולכן הפעולה היא הוצאת אוכל מתוך אוכל.

לסיכום: מותר לקלף פרות וירקות בשבת בעזרת קולפן.

שאלה: מהם הכללים שעל ידם מותר לברור בשבת?

תשובה: הבורר בשבת חייב קרבן חטאת, אלא אם עושה את פעולת הברירה בדרך אכילה דהיינו כשקיים שלושה תנאים.

א. שיוציא את האוכל מתוך הפסולת ולא את הפסולת מתוך האוכל.

ב. שיברור ביד ולא בכלי המיוחד לברירה.

ג. שיאכל את המאכל שברר מיד לאחר פעולת הברירה ולדעת מרן רבינו עובדיה יוסף אין לסמוך ולאכול עד חצי שעה אלא יאכל מיד בסיום הברירה.

שאלה: האם מותר להוציא את עצמות הדג והעוף בשעת האכילה?

תשובה: מנהג הספרדים להקל בדבר ולהוציא את עצמות הדג והעוף בשעת האכילה וסומכים בזה על דעת רבינו חננאל והמאירי שכל שהוא מחובר כך מעצם בריאתו אין בזה משום בורר, ועוד שדעת המרי"א אבולעפיה להקל לברור הפסולת מתוך האוכל אם עושה זאת בשעת אכילה ממש.

ולכן לספרדים יש להקל להוציא את עצמות הדג והעוף מהבשר בשעת האכילה, אולם כשמניחים בצלחת שוב אין היתר לברור אותם משאר האוכלים שבצלחת. ולאחינו האשכנזים יש להחמיר.

הנהגות מרן

רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

לגדול או להגדיל.

מרן הגרע"י זצוק"ל היה תמיד אומר. וזה לשון קודשו רב שיודע תורה חייב ללמד את בני ישראל תורה. זו חובתו, הוא לא עושה טובה למישהו, אם אינו מלמד תורה לעם ישראל הוא עתיד ליתן את הדין לפני הקב"ה, כך כותב הרמב"ם: ושננתם לבניך, מפי השמועה אמרו בניך אלו תלמידים, מכאן שכל חכם וחכם בישראל חייב ללמד תורה.

בעונותינו הרבים יש ראשי ישיבות שפוקדים על האברכים שלהם שלא ילמדו, הם צריכים להתגדל, אחר כך יהיה גידול המלך אחשוורוש את המן ח"ו, נקרא שמו כי דבר ה' בזה, זה שלומד תורה ואינו מלמדה לאחרים, חייבים ללמד את העם!!

אני יודע כמה ערים בישראל יש שם כוללים ואין אחד מהאברכים שהולך ללמד תורה, וכל העם כולם בחושך, אין שם כלום. שמעתי על כמה עיירות פיתוח... למשל, אני שואל יש שם שיעורי תורה? אין שום שיעור תורה, אולי יש בנקיקי הסלעים שאיני יודע. ויש שם כולל לתפארת, שאלתי למה לא הולכים האברכים ללמד תורה? ראש הישיבה גזר עליהם שאסור ללכת, הם צריכים בעצמם להיות כמו הגאון ר' יצחק אלחנן, הם לא יצאו ר' יצחק אלחנן הם יצאו חמורים!

אדם שלא מלמד תורה לאחרים הקב"ה מטפח אותם, עושה אותם טפשים מטופשים, לא יצא מהם שום דבר, אלה שלא חסים על הבריות לא חסים על בני ישראל.

ושננתם לבניך, צריך לראות את התלמידים כמו בניו, אלה בני רוחניים שלו, הוא חייב לטפח אותם, חייב ללמד אותם. אם לא, העם נשארים בורים לא יודעים הלכה, אם אין אף אחד שמלמד אותם מהיכן ידעו, אין בור ירא חטא ולא עם הארץ חסיד. [מעדני מלך]

אקטואליה בפרשה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

הנחש, והאדמה. ב - 39 קללות.

כאשר עם ישראל עמד למרגלות הר סיני, זכו עם ישראל להגיע לדרגה של אדם הראשון קודם החטא. אך לאחר כ' קלקלו בחטא העגל ושוב נתערב הטוב והרע יחד.

המשכן, תפקידו להחזיר את השראת השכינה. ולכן היו בו 39 מלאכות בדווקא שכל תפקידם לעשות בירור בין הטוב לפסולת. הן במובן הגשמי, ובעיקר במובן הרוחני.

השבת זהו יום יחודי רק לעם ישראל והקב"ה.

בשבת זוכה היהודי לנשמה יתרה המלווה אותו לאורך כל השבת עד צאתה. יום השבת מסמל על הקשר הפנימי העמוק ביותר בין עם ישראל להקב"ה, קשר שלעולם לא יכול להיפגם, ושום אחיזת דבר רע לא יכולה להיות בו. כשם שהקב"ה הבטיח לנו, שלמרות חטאינו לעולם לא ימאס בנו.

בנקודה כ"ב פנימית - אין צורך לברר טוב מרע, זוהי הסיבה שאין עושים בה שום מלאכה מ 39 המלאכות שבמשכן. ואדרבה המחלל את השבת ע"י עשיית מלאכה כביכול מכריז שהקשר פגום ויש בו גם התערבות הרע.

הכרזה מעין זו כ"כ חמורה עד כדי כך שהקב"ה אמר "מחללה מות יומת". ובמקביל מי ששומר את השבת וזאת ע"י לימוד הלכות השבת, וכן אם מקדים בכמה דקות לקבל שבת להוסיף מקדושת השבת על החול זוכה לנחלה בלי מיצרים.

שבת שלום.

באחת ממחנות ההשמדה נתפסה יהודיה שגנבה מס' תפוחי אדמה להחיות את נפשה. היא הועמדה למשפט כאשר השופטים התובע וכן הקצין שרושם הכל לפרוטוקול היו אסירי המחנה. תפקידה של הנאשמת, היה לבקש רחמים על נפשה.

הנאצים ימ"ש היו צופים מן הצד, ונהנים בסאדיזם חולני, לראות כיצד היהודים מענישים זה את זה.

כשהגיע תורה של הנאשמת להתחנן על נפשה, שתקה ולא דיברה מאומה עונשה נחתם, 50 הצלפות שוט!!!

לאחר 20 הצלפות התעלפה, והושלכה לצריף. חברותיה שאלוה, מדוע שתקת, ולא בקשת הקלה בגור הדין הקשה?

השיבה להם אותה היהודיה - היום שבת קודש. ומכיוון שהקצין שרשם לפרוטוקול, היה יהודי, לא רציתי שישל יהודי אחר בגללי בכתובת דברי. ולכן העדפתי לשותק למרות שסיכנתי בכך את חיי. ובלבד שיהודי אחר לא יחלל שבת בגללי.

מהו יום השבת שיהודים מסרו עליו נפש?

למה ישנם 39 מלאכות שנאסרו בהם דווקא ביום השבת?

בפרשת השבוע מוצאים אנו שמשה רבנו מצווה את בני"י על הקמת המשכן ככפרה לחטא העגל אך מצווה אותם לא לחלל את השבת עבור הקמת המשכן. מה רמז בזה משה רבנו?

הביאור לכך: כאשר אדם הראשון חטא, ועירב טוב ברע, נתקללו האדם, חוה,

נשקיע טיפת מחשבה על איך נשמעים הדברים ולא רק מה להגיד. ברגע שאישה נמצאת בסערת רגשות ו/או בחוסר שימת לב יכולות לצאת מהפה מילים פוגעות, מעליבות, לא מועילות וכמובן לא מקדמות שום פעולה. בטיפת מחשבה ניתן לעצב את המילים ולתת להם אור שונה, לשמור על המשמעות והתוכן אבל לשנות את הגישה, את הטון. לשים דגש על איך לומר את הדברים ולא על מה לומר. אם נאמר "למה הכול פה בלגן? לא יכולת לסדר?!" או שנחלק את האשמה ונאמר "וואו, כמה עוד נשאר לנו לסדר" זה נשמע אחרת. ברגע שנעזר את המילים ודאי נראה תוצרים טובים יותר. עדיף להשתמש ב"אנחנו" ולא "אתה", אם תאמרי "מהיום שנינו משתנים, משקיעים בזוגיות ביחד" ולא "אתה חייב להשתפר. אתה בכלל לא משקיע ב" האמירה אחרת, הצד השני מקבל זאת בצורה שונה לגמרי! ברגע שפונים בהאשמה ובאמירה מקבעת של אתה לא טוב - אותו "אתה" באופן אוטומטי לא רוצה להקשיב, אין לו שום מוטיבציה להשתנות ומופיעה מנגד אך ורק התגוננות מצטדקת. בנין כי כל אדם נורמלי האינסטינקט הטבעי שלו הוא לחשוב שהוא יודע וצודק, ברגע שמאשימים מיד צצה ההתגוננות. זה טבעי ולא נובע ממקור רע. לכן אישה חכמה יודעת איך להגיד, ומתי דברים נשמעים ומתי פחות. כשהבעל הרגע הגיע לביתו רעב ועייף ומיד האישה "נוחתת" עליו עם כל מה שעבר עליה היום ומתעצבנת שהוא לא מקשיב בסבלנות, או מיד נותנת בידו את רשימת המטלות היומית - שלא תתפלא מדוע היא לא נענית בסובלנות. עת לכל דבר. אם נאמר את אותן מטלות כמה דקות לאחר מכן, אחרי האוכל או אחרי כמה דקות של חיוך ושמחה. בטוחני שיתקבל אחרת.

המטרה כל פעם היא אחת אך ישנן כמה דרכים להשיג אותה. טיפת מחשבה לפני - אולי עכשיו זה לא הזמן המתאים להאשים, אולי אם אגיד עכשיו את מה שאני חושבת זה יגרם לכעס בבית ולעצבים מיותרים. אולי אם אשמור את מה שיש לי לומר לערב, לזמן מתאים יותר, נינוח יותר אז התגובות יהיו רגועות ומקבלות. כך גם אנחנו וגם השומע מקבל את המר, נותנים לו אפשרות להבין את ההרגשה שלנו ובאמת לעשות איתה משהו ולא סתם לשמוע בלי שום תועלת. נשקיע שימת לב לזמן האמירה, לדרך הבקשה ולפרצופים הנלווים. ישנם טונים שהבעל מיד יודע שעכשיו הוא הולך לקבל מבול של האשמות, או פרצוף מסוים שמיד מזמין התגוננות או כעס. כל אישה יודעת את נקודות התורפה של בעלה ותשקול מתי ללחוץ עליהן ומתי לא. ברגע שאשת הבית רוצה להתחדש בסלון היא יודעת באיזו דרך חייכנית לבקש זאת מבעלה, אז גם באמירה אחרת תשקיע בדרך ולעיתים באיפוק. שימת לב מיוחדת נדגיש על האיסור לבקר ולהעיר או לריב ליד אנשים (במיוחד בפני הילדים). ברגע שאמא מבקרת את אבא מול הילדים, הביטחון של הילדים מתערער. ילד מקבל את ביטחונו הבסיסי מבית חם שאבא ואמא הם אחד. ודאי שיהיו חילוקי דעות אך בחדרי חדרים נפתור אותם ולא מול כל דיירי הבית ואורחיו. זה לא נעים, האווירה הופכת מתוחה והילדים הנפגעים הראשונים מכך. נשאר להם רושם לא טוב למרות שאחר כך ההורים משלימים. לעיתים הילד לומד לנצל מצב מחולק זה ולתפוס צד בהתאם לבקשתו או שיתחיל בהפנמה, הדחקה ובחוסר בטחון עצמי. כי עמוד השדרה של הבית מפוצל. שנזכה להשתמש בבניה שלנו בביתנו כמו שנאמר "חכמת נשים בנתה ביתה"!

פנינים מהפרשה

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל (להא,)
בתור הקדמה למשכן היה דרוש "ויקהל", שיהיו בני ישראל נקהלים ומלוכדים כאיש אחד. שכן עד למשכן היו הבמות מותרות, וכל אחד היה רשאי לעשות במה בכל מקום שרצה ולהקריב עליה קרבנות. אבל לאחר הקמת המשכן נאסרו במות של יחידים, והכל היו חייבים להביא קרבנותיהם למשכן. הרי נועד איפוא המשכן להסיר מקרב ישראל את כל הבמות הבודדות, ולרכז את העם כולו במקום אחד, אם כן, הלא היה ה"ויקהל" מטרתו האמיתית של המשכן, וממילא גם ההקדמה המתאימה לו...
וכיון ששבת גם היא מהווה כח ליכוד וריכוז לכל ישראל, ("כולהו מתאחדין ברזא דאחד"), נאמרה מיד לאחר זה מצוות שבת, כדי לבצע על ידה את ה"ויקהל", הנחוץ כל כך למלאכת המשכן. (הגה"ק מסוכטשוב ז"ל)

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו ואתו הביאו את תרומת יהוה (להא, כא)
התורה מספרת זאת בתור פלא, שבין כל בני ישראל לא נמצא אף איש אחד, אשר היה במחשבתו או ברצונו לתת ולבסוף לא הוציא את מחשבתו לפועל, הכתוב אומר איפוא: "כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אותו - הביאו את תרומת ה'". הם הוציאו את מחשבתם מן הכח אל הפועל.
ואכן, פלא עצום הוא, שלא כמנהג העולם, בו מרובים האנשים המאילים לגלות רצון טוב, אך אינם מגיעים לכלל מעשה... (הר"י חיד"א)

ויעש את שמן המשחה קדש ואת קטרת הסמים שהור (לו, כט)
מה טעם נאמר אצל שמן המשחה "קדש" ואילו אצל קטרת הסמים "טהור"?
לפי שיש סוברים (שבועות י"א) כי המתכנת בה הכינו את הקטרת לא היתה כלי שרת, ולא קידשה קדושת הגוף, אלא רק כדי להטמא בטומאה הקטנה ביותר. לעומת זאת ה"הין" שבו היו מודדים את שמן המשחה, אין חולקין עליו שהיה כלי שרת. יוצא איפוא, ששמן המשחה מיד לאחר עשייתו היה "קדש", ואילו הקטרת היתה רק "טהור". (אבני אזל)

סיפור לשבת

"אביו", התמרמר בזעקה, "הכביש יפקק, התנועה תושבת, העיר תחסם!"
"שקט!" תבע החולה במיטה הסמוכה. "מה היללות הללו?"
"בעלי מנווט את התנועה לירושלים", הסבירה האישה.
"הבלים", הפטיר הלה, "בעלך הוא התמהוני שיושב ליד הרמזור! וכי באמת סבור היה שהתנועה מתנוטת על ידו! והרי הרמזור ניווט את התנועה, וינווט בלעדיו!"
המוניטור של מר געש השתולל. "מה הוא אומר?" ייבב מר געש, "מה אמר?"
ואף הרעיה המסורה נחלצה להגנה: "אין תוכל לטעון כך על עבודתו המסורה, וכי לשם מה עמל בפרך ארבעים שנה?"
אך הלה סובב אצבעו סביב רקתו ואמר בלא חמלה: "לשם מה! כי אחוז השיגעון, גבירתי, משום כך!"
אתם צוחקים, רבותי - היה רבי שלום מתנגן בקולו - אבל מר געש זה הוא אנחנו... גועשים ומתגעשים כל היום, כל החיים. על מה ולמה? להביא פרנסה, להרוויח עוד ועוד, להדביק את יוקר המחיה. ומשום כך אין לנו פנאי, לא לתפילה בנחת ובכוונה, לא לשיעור תורה, לא ללימוד עם הילדים ולמעקב אחר התנהגותם, לא לשיחת נפש והדרה, משום שגדול העול על צוארינו וכבידה האחריות על שכמינו, חייבים אנו להביא פרנסה...

המכירים אתם את סיפורו של געש? פתח המגיד הירושלמי, הגאון הצדיק רבי שלום שבדרון זצ"ל, את דרשתו. מסירותו המופלאה של מר געש, מוסר העבודה הנעלה שלו. עם שחר מופיע היה במקום עבודתו - קיץ וחורף, בסופה ובשרב. נושא עימו כיסא מתקפל ומטריה, בקיץ הפכה למשמייה. מציב היה את הכיסא למרגלות הרמזור, על אי התנועה בואכה ירושלים.
מפקח היה על התנועה לבירה, שזרזו כסידרה. כשהאור ירוק, סימן במסרייתו לנהגים לנסוע, להתקדם, לא לעכב את השיירה. כשהתחלף הצהוב נושא היה את המטריה מעלה, לאות אזהרה, וכשהבליח האור האדום פשט ידו ועצר במטהו את התנועה! והנהגים צייתנים היו, נשמעו להוראותיו בלי עירעור.
כל עוד חסמה המטריה את דרכם, לא העז איש לנסוע! בזו אחר זו נעצרו המכוניות, בשיירה ארוכה ארוכה, מכבדים את הצו. אבל אך התחלף האור לירוק - והמחסום הורם. מר געש ציווה: "סע" - והכל החלו לנוע, ממחרים להשמע להוראה, משתדלים לעבור את הצומת בטרם ייפץ מר געש את המטריה בהבהוב הצהוב! ומר געש אינו יודע מנוח, מהפציע השחר עמל בפרך וניווט את התנועה הסואנת, ברגש אחריות מעורר הערצה. לא הרשה לעצמו הפוגה, לא ידע רגע מנוחה. הן כבידה המטלה המוטלת על כתפיו, לדאוג שהתנועה תזרום כסידרה אל הביירה!
רק באישון לילה, בגבור עליו הרעב והתשישות, מקפל היה את הכיסא ושב לביתו. מדווח לרעייתו שהיום עבר בשלום. לא היו פקקים, העיר ניצלה מקטסטרופה. ומרת געש המתפעמת הגישה לו את ארוחתו בעיניים מעריצות: אח, אילו היו הרשויות יודעות להעריך את תרומתך!

אבל השנים עשו את שלהן, הגיל נתן את אותותיו, גם המתח והחרדה והאחריות הכבדה חרטו את רישומן, ומר געש לקה בלב, אחוז שבץ. רעייתו העדיקה את הרופא, שקבע נחרצות: יש להזעיק אמבולנס ולהביאו לבית החולים, כל רגע יקר! "לא אני יכול", נאנק מר געש, "התנועה, מה היא עליה?" מחאותיו נפלו על אוזניים ערילות. הוא הועלה לאמבולנס, הובהל לבית החולים, הוכנס למיטה וחובר למוניטור.

המשך מאמר

הקב"ה לאברהם "היפלא מהשם דבר" ומסביר במדרש רבה יט', בדרך משל לאחד שהיו בידיו שתי שלשלות של ברזל שנפרדו, והולוכו אצל הנפח ושאלו האם בידך לתקן לי אותם, ענה הנפח ואמר ומה אתה חושב, לעשותן מתחילתן אני יכול, לתקנם איני יכול? כך אמר הקב"ה לאברהם לברוא אדם מעיקרו ועד סופו, אני יכול לברוא, להחזירו לנערותו איני יכול?

"היפלא מהשם דבר" זהו משפט שאנחנו צריכים לתלות מול עינינו באופן ברור וגדול ובכל צורך שנצטרך נשאל את עצמנו היפלא מד' דבר? מתוך הספר "יגל ליבי בישועתך"

לי עבודה מכובדת, ואפילו אדם שכבר עובד בעבודה מסודרת, אבל המשכורת אינה מספיקה לו, והוא שואל את עצמו, מניין יגיע הכסף הנוסף שאני צריך? כך הדבר גם בענייני השידוכים, אישה שרוצה להתחתן ומהרהרת בליבה איפה אמצא בעל כלבבי? ואם אמצא אולי לא ירצה אותי, בכל העניינים האלו, הקב"ה עונה ואומר בידי הכול, בידי לשלוח כסף בכל דרך שיש בעולם ואפילו מעל הטבע, וכן בידי למצוא לאישה או לגבר את הזיווג הרצוי לכם ממש בכל רגע, רק תאמינו שאני יכול.

"ותצחק שרה בקרבה" מובא במדרש תנחומא (שופטים יב') שהייתה שרה מבטת על גופה ואומרת, מעיים אלו שבלו אפשר שטוענים עובר, ומיד ענה

המטיר שלך לנצח נצחים

בס"ד

230 אנשים מאושרים כבר זכו ורכשו

מטר בקרקע עולם לנצח נצחים,

קרקע עליה יוקם בית המדרש הגדול בבני ברק.

על שמו ולזכרו הטהור של אבינו רוענו אור עולם

מרן רבינו **עובדיה יוסף זיע"א**

אילו זכויות יהיו במטר שלך?

1,500 איש בשבוע משתתפים בשיעורי תורה

85 אברכים עמלים בכולל רבנות ודיינות

24 שעות לימוד תורה בבית המדרש

חלוקת מזון ליתומים ואלמנות

הפצת תורתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

המטר שלך לנצח נצחים מחכה לך, לא כולם יזכו,

נשארו עוד כמה עשרות מטרים בודדים.

אולי אתה תהיה הזוכה המאושר?

כולל דיינות | שיעורי תורה

בימ"ד לתורה ותפילה

מרכז רוחני לקירוב בדרכו של מרן

חלוקת אוכל לעניים, יתומים ואלמנות

הנצח את יקירך

וקנה קניין נצח

במרכז הגדול המפיץ את

אור תורתו של מרן זיע"א

רחוב עוזיאל 41 בני ברק טלפון 03-8000770

רוצים להכניס קדושה לבית?

מעוניינים בחוג בית

או בערב הפרשת חלה בביתכם?

צרו קשר: 03-8000-770

**בשבח והלל
להשם יתברך
שמחים אנו
להודיע כי
יצא לאור הספר**

**"יגל ליבי
בישועתך"**

כנושאים אמונה וביטחון

שמחה בעבודת השם,

שלווה, סבלנות, וקנאה.

מאת
הרב יואל כהן
שליט"א

ניתן להשיג את הספר

בטל: **03-8000770**